

Wõta ja loe!

№ 5. — 1933.

Sind otsitakse!

„Minu koduküla lähedal,“ nii jutustab paljudele tuntud Jumala-tuunnistaja G., läks wäike laps ühel päewal metsja ja effis ära. Ema läks otsima last, kuid ei leidnud enam kusagilt. Saabus juba õhtu, kuid ikka weel oli laps leidmata. Nuttes käis ema mööda metsja ja hüüdis oma last. See walus nutt kostis kewadõhtu waituses meie külla. Kaastundlikud inimesed aitasid ta otsida, kuid õõ saabus ja ei olnud weel leitud kadunud last. Teised läksid koju, kuid ema jäi metsja otsima. Warakewade õõ õökülmadega tegi muret. Paar kraadi oli külmagi õõsel — ja kas ei wõta see last ära?!

Mööbus õõ — nutu ja mure õõ. Uuest polnud rääkida — see ei tulnud ema filmi — ta waid otsis, hüüdis ja käis ringi. „Oh, kui ma wõiksin ta furnultki leida, kui aga teda weel näeksin,“ ahastas ta.

Kui hommituks weel laps leidmatuks jäi, mindi teatama politseisse, kes käjutas ümbruskonna inimesi otsima. Oli pühapäew. Znimmesed walgusid laiali — otsisid läbi metsjad, rabad ja sood — asjata. Wiimati üks mees leidis lapse mitu kilomeetrit kaugel heinakuhja all magamast. Jalad külmawõdetud ja paistetand. Milline rõõm täitis ema südant, kui see mees lapse ema juure tõi. Pisarfilmil suudles ema leidja mehe käsi, käsi, mis olid lapse ta juure toonud.

Milline liigutaw pilt ema armastusest, kes jarnast muret tundis oma lapse kadumise pärast. Palju suurema hoolega otsib Zgawene armastus kadumuid, inimlapsi, ta find! Oled ehk ka läinud rumaluses kaugele isamajast, lahkunud ära kadunud poja kombel Zsa juurest, et minna otsima midagi uut, ilusat, lõbusat. Wõib olla, pole sul kawatus nii kaugele minna, et peaksid huffuma, kuid märkamatult kaugened samm-sammult. Do, maailm on hirmus, maailm on südametu ja küln — sealt kord kui pääsed, siis pääsed walutawate haawadega südames, wõib olla isegi pead ihulikult kannatama.

Zsamajas ülewal ollakse mures su pärast. See karjase armastaw süda nutab su pärast, et oled kadunud, et su elu nii kurb. Ta tunneb muret, et halvasti wõib lõppeda, sest õõ saabus, suur pime õõ, millel polegi lõppu, kuid sina alles leidmata, weel päästmata ja kaugel kodust.

Taewas nutab, su usklikud eestpalujad omaksed nutawad ja wõib olla su omagi süda tilgub werd. Sinu esfiteed ei maksa mitte ainult su oma pisaraid, waid paljude teistegi pisaraid, kellele oled walmistanud muret, waewa ja ehk isegi häbi. Nad kannatawad wast rohkem, kui sa ise, kõige enam aga Dnnistegija.

Taewa wäed liiguvad, maa pealgi on liikumist. Otsitakse kedagi. Keda otsitakse? Sind, sind otsitakse! Lase end leida. Palwes hüüa Jeesanda poole: „Siin ma olen, wõta mind, päästa mu hing patust ja maailma wõrkudest! Wii mind pimedusest walgusele!“ Ta kuules su hüüdmist ja aitab sind.

„Sest Inimese Poeg on tulnud otsima ja õndsaks tegema, mis ära kadunud, Luuk. 19 : 10. S.

Mitte paradiisi!

Thüringenis Saksamaal on ühel raudteeliinil raudteejaam, mille nimets „Paradiis“. Nüüd eest sõitis sellel liinil keegi abielupaar paremast seisusest. Proua püüdis oma aega wiita sellega, et wagunisje jäetud ajalehest luges paljude hotellide ja äride kuulutusi. Samas kupees oli peale nende weel ainult üks sõjawäelane, kes teadis midagi paremat, millega mõtteid kosutada. Nii ulatas ta daamile traktaadi pealkirjaga: „Pea aegu päästetud!“ See oli jutustus ühest näitlejannast, kes kuulis Jeesuse kutsset, kuid siiski meelsamini jäi maailma teele. Palju armastuses öeldud manitsusõnu sisaldas see leht kutsfega täielikule äraandmisele, et saada päästetud, ja lõppes umbes sarnaselt: „Pea aegu oleksid sa päästetud saanud, olid ligi paradiisi uksele, ligi Jumala õnnistusele, kuid sa pole sisse läinud. Nüüd on see hilja, oled kadunud!“

Daam luges lehe läbi algusest lõpuni ja ulatas siis selle oma mehele, kes samuti läbi luges, kuid kohe wäljendas, et ta selle sifuga päri ei ole.

Warsti peale selle peatus rong ja konduktor hüüdis: „Paradiis! Paradiis!“ Seal ütles proua oma mehele:

„Paradiis? Sinna ju me ei soowi sisse minna!“

See oli otskohene wastus Jeesuse kutssele, kes selle traktaadi läbi nende wastu oli rääkinud. Jeesand oli neid kutsunud igawese rõõmuse, kuid wastus oli: sinna ei taha me sisse astuda.

Tühised ilma asjad meeldisid rohkem kui Jumala Poja armastus. Mistilöödud Õnnistegijale kuulus: „ei!“

Nii teewad paljud. Nii ehk oled sinagi teinud. Nii kaua kui on armuaeg, on wõimalus walida, kas astuda õnnistuse teele, et pääfeda igawesse õndsusse, wõi tahad põlglikult mööduda sellest maifete huwide jahil.

Kus weedad sa oma igawiku?

Miska surm.

Kui n. n. „raudteede kuningas“ Ameerikas, William G. Vanderbilt, surmud oli, küsifid inimesed üksteiselt: „Milliselt mõjub see rahaturule?“ Kuid mehe enda ja ta surematu hinge üle ei muretšenud palju keegi. Tema raha, see oli peaaft.

Õhtiselt mõib kõik muutuda.

Koor kaupmees G. E. uskmata ja pilkaja, ütles kord jälle pilgates ja hoobeldes oma äriteenijale:

„Kuidas see on, et usklikud nii palju valu ja hädaft peavad kannatama? Teie ütlete, teie Jumal on armastus, ometi lasseb ta oma lapsi palju rohkem kannatada, kui meid, kes meie Piiblistse ei usu. Mina, näiteks, ei usu mingit Jumalat, mingit kuradit, mingit taevast ega põrgut, ja hoolimata sellest ei ole ma kunagi haige. Waadake, milline wahwa saks ma olen!“ ütles ta rufikaga wastu rindu liües.

Tõepoolest polnud G. E.-l kunagi midagi puudunud. Kuid korraga haigestus ta raskesti. Hirmunult ja ahastades seisis ta igawiku läwel. Ta teadis, et pole walmis Jumala ette astuma. Südametunnistuseft piinatud, laskis ta ühe usliku äriteenija kutsuda. See tuli ja leidis teda peaaegu suremas. Lihtsalt püüdis see juhtida ta täheleponu Jumala Pojale, kes temagi eest on risti löödud ja üles tõusnud ning walmis armuga wastu wõtma. Kuid surija ei jaksanud enam armu järele haarata. Ahastuseft kordas ta ifka uuesti: „See on hilja, see on hilja!“ Ja nii ta surigi.

Ainult seitse päewa!

Üks uní ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

Waene laps usaldas mind. Ütle mulle, Robert, kas me ei wõi selle perekonna heaks midagi teha? Meil on ju nii palju. Kui me seda teeme ei pruugi me weel midagi kaotada.“

„Ja kus oleks siis piir sarnajele aitamisjale? Kui me igale anname, kes aga kohe tuleb, siis ei ole meil warsti endilgi midagi järel. Ma ei wõi ju tõepoolest midagi. Me lapsed maksawad oma koolikäimillega juba niigi ränta raha ja peale selle on hiljuti palka wähenatud. Kui koka õde on abielus ühe töölistega, siis saab ta kindlasti kohase taju ja mõib hästi ära elada.“

„Ja kui nüüd see tööline wigastada on saanud ja eluks ajaks peab jääma sandiks?“ wastas pr. Hardy rahulikult.

„Siis wõiwad kiinituseltisid wõi heategewad asutised appi tulla. Ma ei saa aru, kuidas iga uus õnnetus just meid peab riuwama. Kui me kord sellega peale hakkame, siis ei tulegi enam lõppu.“

Proua Hardy ei wastanud sellele märkusele, waid ütles: „Nii kuidas mulle näib, on koka demees üks neift wigastatuisft tänasel plahwatujel. Ma ei wõinud küll ta kattendlistest lauseift ta juure ahastuse juures hästi aru saada. Kui see aga Scoville oleks, ei wõiks ja siis midagi nende heaks teha?“

„Wõimalikult, wast küll,“ arwas härra Hardy liühidalt järel kaaludes. „Aga ma wõin sulle öelda, et praegu mu rahakotile rohkem nõudmisi tehakse, kui ma rahuldada wõin. Wõta näiteks kirikut. Seal peab iga nädal ühe wõi teife otstarwe jaoks ohwerdama, rääkimata järjekindlast üldtoetuseft, milleks olen kohustatud. See ei wõi nii kosta. Ma pean oma aasta toetussummat wähen dama. Ei wõi ju aina iga võimaliku jaoks annetada, lõpuks ei jää endale midagi üle.“

Härra Hardy kõneles seda weidi ärritatult, kuna proua suurepäraliselt möbleeritud tuba waatles ja naeratas, mille järele ta nägu tõsiselt muutus mõelbes sellele, et ta mees nädala eest katetuseks muretseis uue elektri aparadi 150 dollari eest. Ja nüüd kõneleb ta aja raskustest ja leiab wäitje toetussumma liig suure, mida kristlikuks otstarweks ohwerdab ning usub, et tal pole võimalusi ühe mehe perekonda aidata, mehe, kes ta elu kord päästnud.

Nüüd istus ta uuesti klameri taha ja mängis weidi, kuid ta ei leidnud, nagu muidu harilikult, fiseimist raha selleks. Kui ta lõpuks üles tõusis ja astus laua

juure diwani ligidal, nägi ta, et mees oli uinunud. Ta istus toolile ja vaatles kurwalt kamina tulle. Käojooned, mis väljendajid muret ja rahulolematust olid iffagi veel kaunid, kuid neis ilmnesid aastate pikkuste pettumuste jäljed; oli ta ju kaotanud endise austuse ja imestuse mehe poolt, kes ford altari ees oli töotanud teda õnnelikuks teha. Armastus ta vastu oli küll veel alles, kuid parim sellest ähwardas tas kaduda, sest tähelepanelikuse kaudu unesti sütitatolje armastust. Sest kus see enam omal kohal ei ole, seal kaob ta wiimati armastus.

Mii istus ta seal juba tubliasti pool tundi, kuni jai äratatud mõtteist tütrete Klara ja Petty kojutulekust. Nad naerjid ja plarajid ning tõenäoliktult olid väljas kellegagi jumalaga jätnud. Ta läts wälja ja astus neile vastu sõnadega: „Olge rahulikud, tüdrukud, ija magab. Te ju teate, kuidas ta pahandab kui ta äkitfelt saab fära läbi unelt äratatud. Kuid ta ootas juft teie järele.“

„Siis mõtlen, lähme kohe ülesse, ilma „head ööd“ soowimata,“ wastas Klara liihidalt. „Mül pole mingit lusti peale Rogtonide külastamise veel ühte noomitusjutlust kuulda!“

„Ei, ma tahafin veel weidi teiega rääkida. Tulge siia sisse!“ Proua Hardy juhatas tüdrukud eestuppa ja julges ufke, mis wiis tuppä, kus härra Hardy lebas. „Müüd belge malle, mis on ija teile keelanud Rogtonide külastamise? Ma pole sellest tänäse õhtuni midagi teadnud. Kas siin on midagi tegemist Jamesiga?“ (Zärgneb)

Omäl wiisil. 237 b.

Su fiibe surmahäda Saab eluks minuse, Ei unusta ma seda, Ma elan sinule. Oh minu palwet kuule, Ma palun härdasti, Ma loodan sinu peale, Ei sinust tagane.

Oh armas Lunastaja, Sind tänan südamest! Sa minu lepitaja, Mind päästsid surma käest. Oh aita, et su peale Müüd loodan kindlasti, Siis faan ma elu jälle, Kui suren sinule.

Wiisil: Müüd on see päew ju lõppenu. P. 18.

Hing, tulewõla koormaga, Sind ootab Jeesu arm, Ta kätte ennaft usalda, Siis hingest kaob hirm.

Su eest ta walas oma werd, Mii kui fa juba tead, Kui pruugid seda armumerd, Siis lumivalgeis faad.

Jah, Jeesus on see ainus tee, Mis elu sisse müib, Täit hingamist toob hinglele, Ta üffi päästa wõib.

Wiisil: Oh waga Jumal, kes. 230.

See kõit on meie süü, Mis sina, Jäsand, kannad, Sa meie asemel End armust ohwriks annad. Sa ristifambale Læed meie koormaga; Sest sina, süüta Tall, Mis kurja tegid fa?

Su wõitlus meie wõit, Su surm meil' eluks faanud, Su kõied, paelad ka Meil' wabaduse toonud. Su rist on meie rõõm, Su haawus õnnistus, Su weri patufel' Ta ainus lunastus.

Toimetaja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Gmub 2 X kuus. Makjab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sint Päikele 5—7, Tallinn. Tellida wõib ka Briti ja Wälism. Piibliteljstist, Mataskaewu 4, Tallinn; sealfamas faada ta igafuguseid piibleid ja piiblioji.

R.-U. „Külwaja“ trükk, Keilas 1933.